

Sygn. akt I ACa 1051/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Marzena Konsek-Bitkowska

Sędziowie: SA Edyta Jefimko

SO (del.) Paweł Pyzio (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 maja 2013 r. sygn. akt XVI GC 587/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od P. G. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

3. przyznaje radcy prawnemu Ł. G. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych podwyższoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1051/13

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 20 stycznia 2011 r. powód P. G. wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o ustalenie, że jest właścicielem koparko-ładowarki P. (...) oraz wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że strony w dniu 7 grudnia 2005r. zawarły umowę leasingu, która aneksem z dnia 15 maja 2009r. została zmieniona, w wyniku czego miała trwać ona do 13 stycznia 2010 r. Powód podał, że przejście prawa własności do ww. koparko-ładowarki nastąpiło na skutek jej wykupu, zgodnie z zawartą umową leasingu nr (...). Powód posiada interes prawny w wytoczeniu niniejszego powództwa, gdyż pozwana chce mu odebrać przedmiotowy pojazd oraz obciążyć pozwanego fakturami z tytułu bezumownego korzystania z koparko-ładowarki wraz z nienależnymi kwotami z tytułu wznowienia leasingu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 marca 2011 r. pozwana spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniosła, że to ona jest właścicielem koparko-ładowarki P. (...). Pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał w żaden sposób, że przeszło na niego prawo własności ww. pojazdu. Pozwana potwierdziła, że łączyła ją z powodem umowa leasingu nr (...) na koparko-ładowarkę P. (...), zmieniona aneksem z dnia 15 maja 2009 r. Powód uznał wznowienie umowy leasingu, nadal ją realizował poprzez używanie przedmiotu leasingu i opłacając raty leasingowe zgodnie z ustalonym harmonogramem płatności. Pozwana dodała, że zawarła z (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży koparko-ładowarki P. (...), zapłaciła cenę za zakupioną ruchomość, i to na jej rzecz przeniesiona została własność przedmiotowego pojazdu. Wobec czego, w ocenie pozwanej bezpodstawne są i nie poparte żadnymi dowodami twierdzenia powoda jakoby uzyskał on prawo własności do przedmiotowej ruchomości. Dodatkowo zawierając porozumienie oraz aneks do umowy leasingu w dniu 15 maja 2009 r. powód potwierdził, że to pozwana jest właścicielem przedmiotowej ładowarko koparki (...) 90. Pomimo zakończenia umowy leasingu powód nie zwrócił pozwanej przedmiotu leasingu, ani nie wystąpił o nabycie przedmiotu leasingu. Wobec nie dokonania przez powoda, we wskazanym terminie, ustalonym w Ogólnych Warunkach Leasingu, zapłaty wszystkich należności, pozwana nie była zobowiązana do przeniesienia prawa własności przedmiotowego pojazdu na rzecz powoda.

Wyrokiem z dnia 6 maja 2013 r., sprostowanym postanowieniem z dnia 17 maja 2013 r., Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo P. G., odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu oraz przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi powoda z urzędu.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 7 grudnia 2005 r. strony zawarły umowę leasingu nr (...) na określonych w niej i w ogólnych warunkach leasingu warunkach. Zgodnie z § 6.1 ogólnych warunków leasingu, przedmiot leasingu pozostaje własnością finansującego (pозwanej) przez cały czas trwania umowy. § 14.7 stanowi o tym, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął okres leasingu, finansujący zobowiązuje się do sprzedaży przedmiotu leasingu za cenę równą w złotych według kursu wymiany określonego w § 5.5 O.W.L., wartości końcowej przedmiotu leasingu, a korzystający ma prawo skorzystania z tak określonej propozycji nabycia przedmiotu leasingu. Sprzedaż przedmiotu leasingu i zawarcie umowy sprzedaży nastąpi po wpłaceniu przez korzystającego wszystkich płatności wynikających z umowy oraz najpóźniej na trzeci dzień od daty płatności ostatniej raty leasingowej wpłaconej na rachunek bankowy wartości końcowej przedmiotu leasingu. Finansujący będzie zwolniony z powyższego obowiązku sprzedaży, jeśli korzystający (powód) do dnia zakończenia okresu leasingu nie zapłaci jakiegokolwiek kwoty należnej finansującemu zgodnie z niniejszą umową, (umowa leasingu k. 4)

W dniu 20 grudnia 2005r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (jako finansujący), (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. (jako sprzedawca) oraz P. G. (jako korzystający) zawarli umowę sprzedaży nr (...). Na mocy, której (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. przeniosła na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. prawo własności koparko-ładowarki (...) 90. Finansujący — (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oddał przedmiotowy pojazd z leasing korzystającemu — P. G.. (umowa sprzedaży k. 159-162)

W dniu 15 maja 2009r. strony zawarły porozumienie w przedmiocie wznowienia umowy leasing oraz aneks do przedmiotowej umowy leasingu, (aneks do umowy k. 5, porozumienie k. 95)

Pismem z dnia 11 lutego 2010 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwał PPHU (...) G. P.. Do zapłaty zaległych opłat leasingowych i innych należności związanych z podpisanymi umowami leasingu. (wezwanie k. 117)

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny, w sprawie sygn. akt III Nc 264/10, z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko P. G. o zapłatę należności wekslowych, wynikających z umowy leasingu nr (...)/o, w dniu 24 września 2010 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, od którego P. G. wniósł zarzuty, (k. 281, 278)

Sąd Okręgowy uznał, że powód domagając się ustalenia istnienia prawa własności koparko-ładowarki P. (...) oparł swoje roszczenie na zasadzie określonej w art. 189 k.p.c. Jak wyjaśnił Sąd I instancji w myśl art. 189 k.p.c. powód może

domagać się ustalenia istnienia stosunku prawnego jedynie wówczas, gdy ma w tym interes prawny. Istnienie interesu prawnego stanowi materialno-prawną podstawę do uwzględnienia powództwa. Oznacza to, że powód zobligowany jest do wykazania posiadania interesu prawnego do wytoczenia powództwa w oparciu o art. 189 k.p.c., a dopiero po stwierdzeniu przez sąd, że taki interes prawny mu przysługuje, sąd dokonuje ustaleń i rozstrzyga, czy faktycznie między stronami istnieje bądź nieistnieje stosunek prawny. Sąd wskazał, że powództwo będzie oddalone przede wszystkim, jeżeli powód nie ma interesu prawnego do jego wytoczenia, ale także, jeżeli interes taki istnieje, ale twierdzenie powoda o istnieniu lub nieistnieniu stosunku prawnego okaże się bezzasadne.

Powołując się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2007r., sygn. akt III AUa 1518/05, Sąd I instancji wskazał, że interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości.

Sąd Okręgowy podniósł jednakże, że zasada ta nie powinna być pojmowana abstrakcyjnie, celem zawężającej interpretacji tej przesłanki do wytoczenia powództwa o ustalenie, lecz mając na uwadze konstytucyjnie gwarantowane prawo do sadu, zawsze konieczna jest ocena istnienia interesu prawnego do wytoczenia tego powództwa na tle okoliczności faktycznych konkretnych spraw.

Sąd I instancji podkreślił, że pozew w sprawie niniejszej powód wniósł w dniu 20 stycznia 2011 r. Tymczasem, jak ustalił Sąd, przed jego wniesieniem przed Sądem Okręgowym zawisła sprawa z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko P. G. o zapłatę należności wekslowych. W postępowaniu tym pozwana Spółka podniosła zarzuty ze stosunku podstawowego – przedmiotowej umowy leasingu – w tym zarzut skutecznego jej wypowiedzenia. Oznaczało to, zdaniem Sądu I instancji, że powód nie ma interesu prawnego do wytoczenia niniejszego powództwa o ustalenie, gdyż skutecznej ochrony prawnej swoich praw z wymienionej umowy leasingu domaga się już w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie pod sygn. III C 101/11. W konsekwencji pozew złożony w niniejszej sprawie należało, zdaniem Sądu Okręgowego uznać z tego powodu co najmniej za przedwczesny, dopiero bowiem w przypadku prawomocnego zakończenia powołanej sprawy i dalszej niepewności, co do praw do przedmiotu leasingu, można byłoby uznać interes prawny powoda w ustaleniu własności tego przedmiotu.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że dla istnienia roszczenia wynikającego z treści art. 189 k.p.c., interes prawny powoda w ustaleniu stosunku prawnego musi występować nie tylko w chwili wniesienia pozwu, ale także w chwili wyrokowania, zaś powód z przyczyn wskazanych wyżej - nie posiadał go zarówno w dacie wniesienia pozwu, jak i w dacie wyrokowania.

Ponadto, jak wskazał Sąd I instancji, zgodnie z art. 155 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy co do tożsamości oznaczonej przenosi własność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Sąd podnosił, że zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transfere potest quam ipse habet* własność może przenieść tylko osoba uprawniona, tj. w wypadku nieruchomości jej właściciel, a ruchomości właściciel bądź osoba, której uprawnienie do przeniesienia własności wynika z łączącego ją z właścicielem stosunku prawnego, na przykład komisant. Zatem umowa zobowiązująca do przeniesienia własności, która powinna wywołać również skutek rozporządzający, w razie jej zawarcia przez osobę nieuprawnioną jest bezskuteczna w zakresie przeniesienia prawa własności. Natomiast umowa rozporządzająca (rzeczowa) zawarta przez osobę nieuprawnioną jest nieważna.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy podniósł, że twierdzenia powoda, co do uzyskania prawa własności ładowarko koparki P. (...), nie zostały poparte żadnymi dowodami. Sąd wskazał, że powód nie przedstawił żadnego dokumentu, który wskazywałby jednoznacznie na przejście prawa własności koparko-ładowarki P. (...) na jego rzecz. Zawarta z pozwaną spółką umowa leasingu ostała zakończona. Powód nie zwrócił pozwanej przedmiotu leasingu ani nie uregulował w terminie kwot należnych pozwanej zgodnie z zawartą umową leasingu, wobec czego pozwana miała prawo odmówić sprzedaży ruchomości będącej przedmiotem leasingu. Pozwana nie przeniosła na powoda prawa własności przedmiotowego pojazdu. Nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży

pomiędzy powodem a pozwaną. W ocenie Sądu I instancji z dokumentów dołączonych do niniejszej sprawy jasno wynika, że to pozwana nabyła przedmiotową koparko ładowarkę od (...) sp. z o.o. i stała się jej właścicielem. Dodatkowo należy uznać, że w chwili podpisania porozumienia i aneksu do umowy leasingu 15 maja 2009 r. przez powoda potwierdził on, że to pozwana nadal jest właścicielem spornej maszyny. Gdyby powód już wcześniej był właścicielem ładowarko- koparki nie podpisałby ww. aneksu i porozumienia. W podpisanych dokumentach powód figuruje jako korzystający a pozwany jako finansujący, dlatego nie ma podstaw do stwierdzenia przez P. G. stał się właścicielem przedmiotowego pojazdu. Powód w żaden sposób nie wykazał, że zawarł z dostawcą – (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży lub inną umowę zobowiązującą do przeniesienia własności, która przenosiłaby na niego prawo własności do ww. ruchomości. Sąd Okręgowy wskazał, że również w korespondencji między powodem, a pozwaną spółką, powód nie kwestionował prawa własności pozwanej do przedmiotowej koparki. Zgodnie z § 14.7 ogólnych warunków leasingu sprzedaż przedmiotu leasingu i zawarcie umowy sprzedaży może nastąpić dopiero po wpłaceniu przez korzystającego wszystkich płatności wynikających z zawartej umowy leasingu oraz najpóźniej na trzeci dzień od daty płatności ostatniej raty i wpłaceniu na rachunek bankowy wartości końcowej przedmiotu leasingu. Zgodnie z powyższym powód mógł nabyć przedmiot leasingu, jeżeli nie było zadłużenia w płatnościach za przedmiot leasingu. Dopiero po zakończeniu umowy leasingu powód dokonał płatności na poczet przedmiotowej umowy, co świadczy o tym, że w terminie wskazanym powyżej istniało zadłużenie i powód nie mógł skorzystać z prawa wykupu przedmiotu leasingu. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego wskazać należało, że twierdzenie powoda o tym, że przeszło na niego prawo własności koparko ładowarki na skutek wykupu zgodnie z zawartą umową leasingu jest niezgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił powództwo P. G., zaś o kosztach postępowania orzekł na zasadzie art. 102 k.p.c. O przyznaniu wynagrodzenia radcy prawnemu ustanowionemu dla powoda z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 2. 3 w zw. z §6. 7 w zw. z § 12.1. 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci:

a) art. 189 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię, tj. uznanie, że powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu własności koparko- ładowarki P. (...),

b) art. 217 § 1 k.p.c. poprzez jego błędne niezastosowanie, które polegało na niedopuszczeniu dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt III C 101/11, z których wynika zasadność roszczenia powoda,

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię, która polegała na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez nieuznanie, że zgromadzone dowody przemawiają za tym, że powód jest właścicielem rzeczowej koparko ładowarki i ma interes prawny w domaganiu się ustalenia tegoż,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, co polegało na nieuznaniu, że zgromadzone dowody przemawiają za tym, że powód jest właścicielem rzeczowej koparko ładowarki oraz pominięcie faktu, że pozwany utracił własność koparko ładowarki poprzez odstąpienie od umowy jej sprzedaży i nie nabył jej ponownie,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) art. 5 k.c. poprzez orzeczenie niezgodne z zasadami współżycia społecznego, tj. uznanie że powód nie wykupił przedmiotu leasingu objętego umową nr (...),

b) art. 65 k.c. poprzez jego niezastosowanie, tj. wykładnię zawartej pomiędzy stronami umowy niezgodnie z jej treścią, poprzez przyjęcie, że Finansujący nie miał obowiązku sprzedaży koparko-ładowarki na rzecz powoda pomimo, iż powód uiszczył wszystkie należności objęte umową leasingu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie pierwszym poprzez ustalenie, że powód jest właścicielem koparko-ładowarki P. (...) oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego powoda za I i II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, które podniósł powód w apelacji. Sąd Apelacyjny nie podziela podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z dokumentów z akt sprawy o sygn. IIIC 101/11 (k. 468) i poczynił na ich podstawie ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia. Odpisy dokumentów znajdują się na kartach 347-392 akt i dokumenty te były wystarczające do ustalenia przedmiotu sporu oraz dochodzonych roszczeń w tej sprawie. Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się też naruszenia art. 233§1 k.p.c., w szczególności przekroczenia przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Powód podnosząc zarzut naruszenia tego przepisu, nie wskazał jakie dowody i z naruszeniem jakich zasad określonych w tym przepisie zostały przez Sąd Okręgowy ocenione wadliwie. Przepis ten może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd, przy ocenie poszczególnych dowodów, zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego czy przeprowadzenie dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej. Postawienie zarzutu naruszenia art. 233§1 k.p.c. wymaga zatem wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie poszczególnych, określonych dowodów (por. wyrok SN z dnia 13.10.2004r., III CK245/04, Lex nr 174185).

Zasadny jest natomiast zarzut naruszenia art. 189 k.p.c. poprzez ustalenie, że powód nie miał interesu prawnego w dochodzeniu wskazanego w pozwie roszczenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego z przeprowadzonych w sprawie dowodów jednoznacznie wynika, że taki interes prawny po stronie powoda występuje. Faktycznie toczyła się między stronami inna sprawa cywilna jednak ocena dochodzonych w niej roszczeń nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że w jej wyniku dojdzie do ustalenia komu przysługuje prawo własności do przedmiotu leasingu czyli koparko-ładowarki P. (...). Sprawa o sygn. akt IIIC 101/11 dotyczy roszczeń powoda o należności pieniężne wynikające z łączącej strony umowy leasingu, nie dotyczy ona kwestii własności przedmiotu leasingu. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Prawo własności powoda do przedmiotu leasingu jest kwestionowane przez pozwanego, który twierdzi, że to on jest właścicielem. Pozwany domagał się od powoda wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu, powód może więc zasadnie obawiać się, że pozwany podejmie kroki zmierzające do odzyskania tej koparko-ładowarki. W tych okolicznościach interes prawny powoda w wytoczeniu powództwa o ustalenie przysługiwania mu prawa własności do przedmiotu leasingu nie budzi wątpliwości.

Rozważając dalej czy faktycznie powodowi przysługuje prawo własności do koparko-ładowarki P. (...) należy uzupełnić ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego o to, że w dniu 27 października 2006r. pozwany złożył oświadczenie (...) sp. z o.o. o odstąpieniu od umowy sprzedaży koparko-ładowarki P. (...) z powodu wad fizycznych rzeczy (k.6). W piśmie z dnia 2 listopada 2006r. (...) sp. z o.o. oświadczyła pozwanemu w przedmiotowej sprawie, że odstąpienie od umowy sprzedaży koparko-ładowarki P. (...) jest nieskuteczne ponieważ stwierdzone wady wynikają z niewłaściwej eksploatacji przedmiotu leasingu bądź są wadami nieistotnymi (k.103). W dniu 10 maja 2007r. przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, w sprawie o sygn. akt XGC37/07 między P. G., a (...) sp. z o.o. została zawarta ugoda, w której (...) sp. z o.o. zobowiązała się zapłacić na rzecz P. G. kwotę 90.000 zł. tytułem obniżenia ceny koparko-ładowarki P. (...) będącej przedmiotem umowy leasingu (7, 96, 98). W dniu 11 maja 2007r. zostało zawarte (...), w którym (...) sp.

z o.o. i P. G. oświadczyli, że w związku z zawartą ugodą sądową, postanawiają, że P. G. staje się właścicielem koparko-ładowarki P. (...) (k. 8).

Uznając istnienie interesu prawnego po stronie powoda należało ustalić czy powód nabył prawo własności koparko-ładowarki P. (...). W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że przeprowadzone w sprawie dowody nie dają podstaw do ustalenia, że powód nabył prawo własności przedmiotu leasingu. Zbędne były przy tym ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie tego czy powód wywiązał się z postanowień umowy leasingu w zakresie obowiązku zapłaty wynikających z tej umowy należności na rzecz pozwanego. Powód z jednej strony twierdził, że nabył własność przedmiotu leasingu na podstawie postanowień tej umowy, a z drugiej, że nabył własność tej rzecz na podstawie ugody zawartej z (...) sp. z o.o. i (...) z dnia 11 maja 2007r. Jest oczywiste, że te podstawy nabycia własności rzeczy wzajemnie się wykluczają. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód nie mógł nabyć prawa własności rzecz na podstawie ugody zawartej z (...) sp. z o.o. i (...) z dnia 11 maja 2007r. z tego powodu, że (...) sp. z o.o. nie była właścicielem koparko-ładowarki P. (...), a ponadto sprawa tocząca się przed Sądem Okręgowym w Gliwicach o sygn. Akt XGC37/07 nie dotyczyła prawa własności przedmiotu leasingu, a jedynie obniżenia ceny tego przedmiotu w związku z jego wadami czyli roszczenia z art. 709⁸ k.c. Faktycznie pozwany złożył (...) sp. z o.o. oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży koparko-ładowarki P. (...) jednak nie odniosło ono skutku w postaci przejścia prawa własności na (...) sp. z o.o. dlatego, że (...) sp. z o.o. złożyło następnie pozwanemu oświadczenie, że nie uznaje tego odstąpienia za skuteczne ponieważ brak ku temu podstaw. (...) sp. z o.o. dalszymi działaniami w sposób dorozumiany uznał stanowisko (...) sp. z o.o. o braku podstaw do odstąpienia od umowy sprzedaży i cofnął swe oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Świadczy o tym to, że następnie powód i pozwany zawarli w dniu 15 maja 2009r. porozumienie w przedmiocie wznowienia umowy leasing oraz aneks do przedmiotowej umowy leasingu. Zgodnie z art. 709¹ k.c. oznaczona rzecz może być oddana w leasing jedynie przez jej właściciela, w tym wypadku przez pozwanego. Powód składając oświadczenie o wznowieniu umowy leasingu i zawarciu aneksu do niej, potwierdził, że pozwanemu przysługuje prawo własności koparko-ładowarki P. (...). Następnie powód wywiązywał się z tej umowy płacąc raty leasingowe. Nie sposób więc inaczej interpretować oświadczeń i działań podejmowanych przez te podmioty. Nie można zatem uznać, że powód nabył własność koparko-ładowarki P. (...) na podstawie ugody zawartej z (...) sp. z o.o. i (...) z dnia 11 maja 2007r. Powód nie nabył własności tej rzecz także na podstawie postanowień umowy leasingu łączącej strony. Z postanowień tych wynika jednoznacznie, że po zakończeniu tej umowy i uregulowania przez powoda zobowiązań wobec pozwanego, pozwany ma obowiązek sprzedaży przedmiotu leasingu powodowi za określoną w umowie cenę. Wynika z tego, że powód ma prawo domagać się sprzedaży przedmiotu leasingu ale nie musi tego robić. Konsekwencją tych postanowień jest to, że prawo własności przedmiotu umowy leasingu po jej zakończeniu nie przechodzi automatycznie na powoda, a jedynie, że pozwany po spełnieniu określonych w umowie warunków ma obowiązek złożenia oświadczenia woli o sprzedaży przedmiotu leasingu powodowi. Poza sporem było to, że pozwany takiego oświadczenia woli o sprzedaży przedmiotu leasingu nie złożył, nie może więc być mowy o przejściu prawa własności na powoda. Powodowi w takiej sytuacji służy jedynie roszczenie o zobowiązanie pozwanego do złożenia odpowiedniego oświadczenia woli.

Reasumując powód nie udowodnił w toku procesu tego, że przysługuje mu prawo własności koparko-ładowarki P. (...) będącej przedmiotem umowy leasingu, co uzasadnia oddalenie powództwa w tej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. O przyznaniu wynagrodzenia radcy prawnemu ustanowionemu dla powoda z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 2. 3 w zw. z §6. 7 w zw. z § 12.1. 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radę prawnego ustanowionego z urzędu.